

ת"פ 46194/08/17 - מדינת ישראל נגד אמיר שוויקי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 46194-08-17 מדינת ישראל נ' שוויקי

ת"פ 48500-01-18 מדינת ישראל נ' שוויקי

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיגולד
נגד הנאשם		אמיר שוויקי ע"י ב"כ עו"ד שלם

גזר דין

הנאשם, כבן 25 שנים, נותן את הדין על פי הודעתו בעבירות רכוש ברכב, וביקש לצרף שני תיקים נוספים שעניינם דומה.

האישומים

1. בת"פ 46194-08-17 (להלן: התיק הראשון), הורשע הנאשם על פי הודעתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), נהיגה ללא רישיון מעולם לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961 (להלן: הפקודה), ונהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) 1970 (להלן: פקודת הביטוח). לפי תיאור העובדות, ביום 8.7.16, בשעות הלילה נגנב אופנועו של המתלונן, על ידי שניים שזהותם אינה ידועה. בסמוך לכך, נטל הנאשם את האופנוע ללא רשות הבעלים, והעבירו מתל אביב למודיעין, בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להשיבו לבעליו. בשעה 23:50 נתפס בעיר מודיעין כשהוא רוכב על האופנוע יחד עם אחר, כשאינו בידו רישיון וביטוח.

2. בת"פ 48500-01-18 (להלן: התיק השני), הורשע הנאשם על פי הודעתו בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413 לחוק, הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, החזקת כלי פריצה לפי סעיף 413 לחוק, נהיגה פוחזת לפי סעיף 338 לחוק, נהיגה ללא רישיון מעולם לפי סעיף 10א לפקודה, ונהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת הביטוח. לפי תיאור העובדות, ביום 22.7.17, בשעה 22:30 בערך, הגיע לחניון נמל תל אביב שם חנה אופנועו של המתלונן. הנאשם חיבר לאופנוע פלג חוטים מאולתר, הניעו ונמלט עמו. בשעה 00:30 רכב על האופנוע בצומת שילת בכביש 443, כשהפלג מותקן על האופנוע. שוטרים שהבחינו בו הורו לו לעצור באמצעות מערכת כריזה ואורות מהבהבים, אך חרף זאת המשיך בנסיעה כשהוא מטה את ראשו לאחור ורואה את הניידת הדולקת אחריו. הנאשם חלף בצומת מכבים-רעות ברמזור אדום והמשיך כשהוא מסמן לשוטר "להמתין". כעבור 5 ק"מ עקף אותו השוטר וחסם את הפנייה לכפר

עמוד 1

חרבת אל מצבת. הנאשם עצר את האופנוע ירד ממנו ורץ לעבר השטח הפתוח כשהוא זורק את הקסדה. השוטר צעק לעברו "עצור משטרה", אך הוא המשיך בריצה עד שנעצר לאחר שימוש באקדח טיזר.

3. בת"פ 33357-08-17 (להלן: התיק השלישי), הורשע הנאשם בעבירה של סיוע לקבלת רכב גנוב, לפי סעיף 413 ו-31 לחוק. תיאור העובדות הוא כי ביום 9.8.17 בסמוך לשעה 11:00, קיבל בתל אביב קטנוע כשהוא מונע ונהג בו כשהוא מרכיב מאחוריו נאשם נוסף. השניים נסעו לכיוון מזרח, ועלו על כביש 443. משהבחינה בעלת הקטנוע בהיעלמו, התקשרה לחברת איתורן שהפעילה מערכת איתור. בהמשך, הקטנוע אותר בכביש 443 והוזעקו שוטרים, שהציבו מחסום. הנאשם המשיך בנהיגה, זגזג בין הנתיבים וניסה להסתתר, אך נעצר.

4. בשני האירועים הראשונים נעצר הנאשם ושחרר בתנאים. בגין האירוע השלישי, הוגש נגדו כתב האישום בהליך דחוף, בד בבד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים. ואולם, ביום 22.8.17 שוחרר בתנאי מעצר בית, במסגרת הליך המ"ת. בהמשך, הוקלו התנאים כך שמעצר הבית צומצם לשעות הלילה בלבד.

השתלשלות העניינים

5. השלב המקדמי במשפטו של הנאשם התמשך על פני שנתיים, בשל בקשות דחייה שונות שלו, ובשל לבטיו בנוגע לאפשרות לערוך צירוף תיקים. ביום 24.6.19 הודיע כי הוא כופר בעובדות וביקש כי ינוהלו הוכחות במאחד עם ת"פ 48500-01-18. בעקבות זאת, נקבעה ישיבת הוכחות אך שוב הוגשו בקשות דחייה שונות.

6. לאחר שהתקיימה ישיבת הוכחות, הודיעו ב"כ הצדדים ביום 1.6.20 כי גובש הסדר דיוני לפיו הנאשם יודה ויורשע בעובדות בנוגע לשני התיקים הראשונים, והדיון יידחה לצורך מתן תסקיר. לאחר מכן התמשך ההליך, שכן נתבקשו דחיות מטעמים שונים, ואף שרות המבחן המליץ על דחייה לצורך שילובו של הנאשם בתכנית טיפולית. ביני לביני, הנאשם הודיע על רצונו לצרף את התיק השלישי, והורשע גם לגביו.

7. התסקיר הסופי הוגש ביום 6.2.22, ואז טענו הצדדים לעונש.

התסקירים

8. התסקיר הראשון הוגש ביום 6.12.20. נכתב כי הנאשם מתגורר עם סבתו, ועד פרוץ מגפת הקורונה עבד כקצב. הנאשם הביע רצון ללמוד במכינה ללימודי משפטים באוניברסיטה העברית, אך דחה את האפשרות בשל מצוקה כלכלית. בשנה האחרונה התארס ומתכוון להינשא לאחר שימצא תעסוקה קבועה. הנאשם שלל כוונה פלילית בעבירות בהן הודה, וטען כי בנוגע לתיק הראשון, אדם שאינו מוכר לו ביקש ממנו להעביר את האופנוע בתמורה לטיפול

בתקלה ברכבו ולא חשד כי האופנוע גנוב. הוא הודה שנהג ללא רישיון אך לא ראה בכך בעייתיות. בנוגע לתיק השני, טען כי אותו אדם איים עליו לשתף עמו פעולה והוא עשה כן מתוך חשש ונהג באופנוע ללא רישיון, ולא עצר לפי הוראות השוטר. בפני קצין המבחן הביע חרטה, אך ההתרשמות היתה שהוא מתקשה לקחת אחריות. שרות המבחן התרשם כי הנאשם בעל כוחות לתפקוד תקין, אך מתקשה בגיבוש זהותו העצמית ובבחינת כלים להתנהגות. עם זאת, הנאשם הביע רצון בטיפול על מנת לשקם את חייו ולהגיע לתפקוד הישגי ותקין. לפיכך, הופנה ליחידת "יתד", ונתבקשה דחייה למשך 3 חודשים.

9. התסקיר השני הוגש ביום 18.3.21. נכתב כי במהלך תקופת הדחייה חווה הנאשם משבר אישי אובדני ונמצא במעקב פסיכיאטרי. כמו כן, בשל משבר הקורונה ומחסור בכוח אדם, עודנו נמצא ברשימת המתנה לקראת כניסה לטיפול ב"יתד". לאור זאת, נתבקשה דחייה נוספת למשך 3 חודשים.

10. תסקיר שלישי הוגש ביום 8.7.21. נכתב כי הנאשם ביטא רצון להשתלב ב"יתד", אך מתקשה לפעול לשם כך, ולא הגיע לפגישת היכרות שנקבעה לו. לצד זה, נמסר מ"יתד", כי נוכח שימושו של הנאשם בתרופות פסיכיאטריות, לא יתאים למסגרתם. עוד נכתב, כי קצין המבחן לא הצליח לחדש את הקשר עם הנאשם, והתרשם שיתקשה בשיתוף פעולה, על כן אין המלצה.

11. לאחר שעתר הנאשם לדחייה ומתן תסקיר נוסף, הוגש תסקיר רביעי ביום 18.10.21. נכתב כי הוא שב והביע מוטיבציה לטיפול, וההתרשמות היא כי הוא עושה מאמץ לשמור על קשר עם שרות המבחן. עוד נכתב כי כעת נמסר מ"יתד" כי הנאשם כן יוכל להשתלב בטיפול אצלם, אך בשל עומס המקרים המופנים אליהם, ייצרו עמו קשר בתקופה הקרובה. נוכח נכונות הנאשם, הומלץ לסיים את ההליך תוך הטלת צו מבחן, במהלכו ישולב הנאשם בטיפול שיקום תעסוקתי וסיוע בגיבוש זהות אישית ותעסוקתית, ובנוסף, הומלץ להטיל עבודות שרות על מנת לחזק את יכולתו לתפקד באופן יציב.

12. לאחר האמור, ניתנה דחייה נוספת, על מנת שהנאשם ישולב בטיפול באופן שניתן יהיה לקבל הערכה ממשית אודות התקדמותו. ביום 6.2.22 הוגש התסקיר האחרון בו נכתב כי "יתד" התקשו להציע טיפול מתאים לנאשם, והקשר עמם הסתיים. ההתרשמות היא כי לנאשם יש מוטיבציה להשתלב בטיפול, להעמיק בהשלכות העבירות על חייו, ולרכוש כלים לשינוי משמעותי. עם זאת, נכתב כי בשל העדר כוח אדם דובר ערבית, אין בידי שרות המבחן להציע טיפול מקיף שהולם את צרכיו. ההמלצה היא להטיל מבחן מעקבי לשם בחינת התמודדות הנאשם ומתן מענה במקרה הצורך. בנוסף, הומלץ להטיל ענישה שתחזק את יכולתו לתפקד, בדמות עבודות שרות.

טיעוני הצדדים

13. ב"כ התביעה הפנה לריבוי מקרי העבירות, והערכים המוגנים שנפגעו, הן במישור סדרי השלטון והמשפט, הן בפן הכלכלי הפרטי והציבורי, והן בסיכון עוברי הדרך תוך התעלמות מהוראות השוטרים שדלקו אחרי הנאשם. נטען כי המתחם ההולם לתיקים הראשון והאחרון נע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר לכל אחד מהם, ובנוגע לתיק השני המתחם נע

בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל. נטען כי עבירות התנועה שביצע הנאשם, כשלעצמן מצדיקות עונשי מאסר, כנהוג בבית המשפט לתעבורה. עוד נטען כי מעשי הנאשם מלמדים על רצדיביזם, ויש להענישו בחומרה שכן למעשה לא עבר שום הליך טיפולי, כך ששיקולי השיקום אינם משמעותיים. התביעה סבורה כי המלצות שרות המבחן אינן מתאימות נוכח חומרת העבירות, ולא ניתן לאמץ. בעניין חלופי הזמן נטען כי התביעה פעלה להגשת כתבי האישום במהירות ואין לזקוף לחובתה את התמשכות ההליך. בסופו של דבר, עתרה התביעה להטלת 30 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס כספי, פיצוי למתלוננים, כל אחד על פי חלקו בכתב האישום, פסילת רישיון, וכן פסילה על תנאי. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה.

14. ב"כ הנאשם טען כי עמדת התביעה מחמירה באופן בלתי מידתי, שכן קיימים מקרים דומים רבים בהם הסתפק בית המשפט בעבודות שירות, ויש להתייחס לגניבת אופנוע באופן מקל לעומת גניבת רכב. נטען כי העובדה שהנאשם ביצע את העבירות בשלושת התיקים בסמיכות זמנים אינה מלמדת על רצדיביזם, אלא להיפך - יש בה כדי ללמד על פרץ עברייני שהנאשם נחלץ ממנו ושינה את אורחותיו, כשכיום הוא מאורס, ועובד מזה תקופה. נטען כי יש לקחת בחשבון את העובדה שבכל שלושת המקרים הוחזרו האופנועים לבעליהם, ולא נגרם נזק. בנוגע לתסקירים, נטען כי הנאשם היה מעוניין בטיפול, ורק בשל מחדלי המדינה שאינה מסוגלת להעמיד טיפול בשפה הערבית, הוא נותר ללא טיפול. כיום, הנאשם מטופל באופן פרטי על ידי פסיכולוג, והעובדה היא שלא שב לבצע עבירות, בחלוף 6 שנים מאז. נטען כי בנסיבות אלה אין שום היגיון והצדקה לשלחו למאסר כפי שעותרת התביעה. נוכח הנסיבות המיוחדות, עתר ב"כ הנאשם לחרוג מן המתחם משיקולי שיקום. בסיום נטען כי הנאשם עבר אירוע אלימות קשה, במהלכו הותקף על ידי פקח שזיהה אותו בטעות כאדם אחר, ומאז הוא ירד במשקל, סובל מחרדות, ואינו עובד לאחרונה. בשל מצבור הנסיבות, עתר ב"כ הנאשם להטלת עבודות שירות.

15. הנאשם בדברו האחרון אמר כי הוא מצטער על העבירות, והזכיר כי חייו היו קשים, כשגדל אצל סבתו ללא הורים. כמו כן, הזכיר כי כיום אינו עובד, לאחר המקרה הקשה שעבר, כשהותקף.

מתחם העונש ההולם

16. אכיפת החוק כלפי השולחים יד בכלי רכב, נועדה להגן על האינטרס החברתי של שמירת קניינו של הפרט. כלי רכב הם כידוע נכסים רבי ערך, אשר מטבע הדברים נותרים חשופים בעת חנייתם ברשות הרבים, ועל כן יש חשיבות רבה להגנה על זכות הקניין בהם. מעבר לכך, תופעת גניבתם של כלי רכב, היא בעלת השפעה מזיקה במעגלים כלכליים רחבים, ובין היתר נודעת השפעתה על שוק הביטוח, כך שגם מבחינה ציבורית קיים עניין רב באכיפה.

לאור אינטרסים חשובים אלה, מדיניות הענישה בעבירות רכוש כלפי כלי רכב היא מחמירה (רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מד"י (1.11.10); ע"פ 7163/13 כאסוואני נ' מד"י (3.8.14); רע"פ 1345/14 אבו הדואן נ' מד"י (23.2.2014); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מד"י (15.5.06); ע"פ 50867-07-15 בלעום נ' מד"י (24.11.15); ע"פ 21094-07-12 מסרי נ' מד"י (20.1.13); ת.פ. 13681-08-12 מד"י נ' רגבי (9.1.14); ת.פ. 26962-11-14 מד"י נ' רג'בי (6.10.15); ת.פ. 8513-02-10 מד"י נ' מוגרבי (7.3.11)).

17. בנוגע לעבירות גניבת רכב אליהן נלוו עבירות של נהיגה פוחזת, או הפרעה לשוטרים, נקבע כי המתחם יהיה מחמיר (ע"פ 2519/14 אבו אלקיען נ' מד"י (29.12.14) והאסמכתאות שם). בנוסף, נקבע לא פעם כי יש חומרה מיוחדת בכך שהנאשם נהג ברכב ללא רישיון מעולם, תוך סיכון עוברי הדרך (ראו למשל: רע"פ 10476/09 סביח נ' מד"י (21.01.10); עפ"ג 4594-12-11 מצארוה נ' מד"י (29.1.12); ע"פ 10476/09 סביח נ' מד"י (6.10.10); עפ"ג 51132-01-16 חיים נ' מד"י (18.7.16); ע"פ 8703/08 חליל נ' מד"י (22.10.08)).

18. הטענה לפיה יש נסיבה לקולא בכך שהנאשם ביצע עבירות כלפי אופנועים ולא כלפי כלי רכב בעלי 4 גלגלים אינה יכולה להתקבל באופן חד משמעי, שכן במקרים רבים נקבע כי הערך החברתי שנפגע כתוצאה מן העבירות זהה בשני המקרים (עפ"ג 37710-05-16 מד"י נ' אזגילה (14.9.16), ולא פעם נגזרו בגין גניבת אופנועים עונשי מאסר משמעותיים (ראו לדוגמא: עפ"ג 17725-07-16 שוויקי נ' מד"י (11.5.2017); ת"פ 15529-11-17 מד"י נ' חמיד (16.4.2018); ת"פ 49201-07-13 מד"י נ' עבדאללה (לא פורסם); רע"פ 4789/13 מיכאלי נ' מד"י (28.8.2013); ת"פ 34138-05-14 מד"י נ' סלאימה (7.12.2014); עפ"ג 38077-05-14 קוריאקו נ' מד"י (לא פורסם); ת"פ 49182-07-13 מד"י נ' מוסא (7.1.2014); ת"פ 4613-11-12 מד"י נ' אבו סנינה (13.3.2013); ת"פ 35991-01-16 מד"י נ' מואפי (7.6.2016); ת"פ 47008-09-17 מד"י נ' זהרה (23.1.18); ת"פ 57323-12-17 מד"י נ' גודה (15.7.18); עפ"ג 37710-05-16 מד"י נ' אזגילה (14.9.16)). לצד זה, ניתן לאתר מקרים בהם ננקטה גישה מקילה יותר כלפי גניבת אופנוע (ראו למשל: ת"פ 49201-07-13 מד"י נ' עבדאללה (8.12.13); ת"פ 35991-01-16 מד"י נ' מואפי (7.6.16); ת"פ 34138-05-14 מד"י סלאימה (7.12.14)).

19. בענייננו, הנאשם היה מעורב בשלושה אירועים של גניבת אופנועים. בראשון - קיבל את האופנוע מאלמוני ונהג בו לכיוון אזור יו"ש. בשני - גנב את האופנוע על ידי התנעתו ונהג בו באותו כיוון תוך סיכון עוברי הדרך וחרף מרדף משטרתי בעקבותיו. בשלישי - קיבל אופנוע גנוב כשהוא מונע ופעל באותו האופן עד שנעצר. הנאשם נהג באופנועים הגנובים ללא רישיון נהיגה מעולם, ובכך סיכן את עוברי הדרך האחרים. בנוסף, באירועים השני והשלישי, המשיך בנהיגה פרועה ומסוכנת גם כשניידת משטרה דולקת אחריו.

20. בהתאם לסעיף 40ט' לחוק, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנזק שנגרם, ואף בנזק שהיה צפוי שייגרם כתוצאה מן העבירות. במקרה שלפנינו, עולה מטיעוני הצדדים כי אין מחלוקת על כך שהאופנועים הושבו לידי בעליהם בשלושת האירועים, ולא נטען לנזק שנגרם.

21. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת כי המתחם ההולם לאירועים הראשון והאחרון נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות ועד 18 חודשי מאסר. המתחם ההולם לאירוע השני, נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם - חריגה משיקולי שיקום

22. לנאשם אין כל עבר פלילי רלוונטי, והוא נושא הרשעה יחידה משנת 2016 בגין עבירת איומים.

23. בעת ביצוע העבירות נושא התיק הראשון, הנאשם היה כבן 20 שנים ובעת ביצוע יתר העבירות היה כבן 21 שנים בלבד. העבירות בוצעו במהלך תקופה של כשנה אחת, בין שנת 2016 לשנת 2017, ומאז לא היה הנאשם מעורב בהסתבכות פלילית כלשהי.

24. מן התסקירים הרבים שהוגשו עולה התרשמות ברורה לפיה הנאשם עבר תהליך של התבגרות והבשלה מאז ביצוע העבירות. אמנם בתחילה התקשה ליטול אחריות ולשתף את שרות המבחן בקשייו, אך בשלבים המאוחרים יותר הביע מוטיבציה לטיפול, עשה מאמץ לשמור על קשר עם שרות המבחן, ואף התקבל לתכנית טיפולית בארגון "יתד". למרבה הצער, בסופו של דבר לא שולב בתכנית, כיוון שהארגון מסר כי צרכיו אינם מתאימים למסגרת זו, ונעשה ניסיון לשלבו בתכנית אחרת. ואולם, גם ניסיון זה לא צלח, בשל מחסור בכוח אדם דובר השפה הערבית בשרות המבחן. לאחר כל הניסיונות האלה, הביע שרות המבחן המלצתו החד משמעית לפיה יש להטיל על הנאשם צו מבחן אשר במסגרתו ייערך מעקב וינתן לו המענה לו הוא זקוק.

25. הנה כי כן, הנאשם שהיה מוכן ומעוניין להשתלב בטיפול, ופעל בשיתוף פעולה עם שרות המבחן, מצא עצמו נופל בין הכיסאות שלא באשמתו, ללא אפשרות להשתלב בטיפול. בעצם, לפנינו מופע נוסף ומדאיג של מצוקת המערכת הציבורית, וחוסר יכולתה לספק מענה מתאים, בשל מחסור בכוח אדם. ניתן לשער כי המצוקה אודותיה נכתב בתסקיר נעוצה בעיקר במשבר הקורונה שהשפעות הרוחב שלו בהיבטים של כוח אדם ותקציבים, ידועות. בשום אופן לא ניתן לזקוף את המצב שנוצר לחובת הנאשם, ואף יהא בכך כדי לחטוא כלפיו, כצעיר שעמד בקשר עם גורמי הטיפול, והמתין לשילוב בתכנית טיפולית על פני תקופה ארוכה.

26. בשלב זה, אמנם ניצב לפני בית המשפט נאשם שלא עבר הליך טיפולי סדור, והשאלה היא האם הדבר צריך להוביל לקבלת עמדת התביעה ושליחתו למאסר ממושך מאחורי סורג ובריח. לדעתי, התשובה לשאלה זו היא שלילית, הן בשל חלוף הזמן, והן בשל נסיבותיו האישיות, כפי שאבהיר.

27. בעניין חלוף הזמן - מאז ביצוע העבירות חלפו 5-6 שנים, פרק זמן שהוא ארוך במיוחד בחייו של אדם צעיר המצוי בשלבי גיבוש זהותו. אמנם, את העיכוב שחל בהליכים הפליליים נגד הנאשם אין לזקוף לחובת התביעה, שכן במקרה זה כתבי האישום הוגשו במועדם, והאחרון שבהם אף הוגש בהליך דחוף. עיון בתיקים מלמד כי העיכובים שחלו נבעו מבקשות דחייה שונות, ולא פחות מזה, בשל משבר הקורונה, כך שלא ניתן להפנות אצבע מאשימה כלשהי אל מי מן הצדדים בנוגע לכך. ואולם, כך או אחרת, התוצאה היא שבהגיע בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, עומדים אנו בנקודת הזמן הנוכחית, בחלוף שנים ארוכות מאז ביצוע העבירות, ואין מנוס מלהכיר בכך.

לא פעם קבע בית המשפט העליון כי ישנה משמעות לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, וכי הדבר צריך להישקל לקולא (ע"פ 5725/15 פלוני נ' מד"י (4.8.16)). נקבע כי משקלה של נסיבה זו, כמו גם אופן השפעתה המדויק על גזירת עונשו של נאשם מסוים, תלויים בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (רע"פ 9004/18 יצחקי נ' מד"י (31.12.18), וכי על בית המשפט לבחון את חלוף הזמן במסגרת מכלול האינטרסים הצריכים לענישה (ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מד"י (31.12.08); ת"פ (מח' ת"א) 11062-04-19 מד"י נ' ג' דמן (14.2.21)). לדעתי, בענייננו יש משקל ממשי לחלוף השנים והדבר צריך להישקל לקולא.

28. בעניין הנסיבות האישיות - כבר ציינתי כי עסקינן בפרץ עברייני על פני שנה אחת בחייו של הנאשם, אשר חלפו 5-6 שנים מאז התרחשותו, ללא כל מעורבות פלילית. בהקשר זה חשוב לציין כי בעת האירועים היה הנאשם בשכבת הגיל שכונתה זה מכבר "בגירים צעירים", וכבר קבעתי כי היה בלתי בשל. אמנם נפסק כי בכך אין כדי לזכות בהקלה אוטומטית בענישה, אך אין ספק שהדבר מהווה שיקול שיש להתחשב בו במסגרת מכלול השיקולים (ע"פ 4466/13 פורטל נ' מד"י (22.5.14)). מעבר לכך, עלה במהלך הטיעונים לעונש כי הנאשם מתמודד עם נסיבות חיים קשות במיוחד. בילדותו נפטר אביו, כך שגדל ללא דמות אבהית מכווניה. בגיל צעיר ביותר נשא אישה אך אביה דרש שיתגרש ממנה בעקבות העבירות דנן. בשנה האחרונה התארס שוב, אך הוא מעכב את הנישואין עד שימצא תעסוקה קבועה. הנאשם מטופל בתחום בריאות הנפש, בעקבות אירוע טראומטי אלים שחוה שלא באשמתו, עבר ניסיון אובדני בעקבותיו הוא מטופל בתרופות, וחל שינוי משמעותי באורחות חייו היומיומיות. למרות קשייו, הוא מעוניין בחיים נורמטיביים ואף שואף ללימודים גבוהים. אני סבורה כי בכל אלה יש כדי ללמד על קיומם של סיכויי שיקום גבוהים, שראוי לעודדם.

29. לכל האמור יש לחזור ולהוסיף כי השיקול השיקומי בעניינו של הנאשם אינו ערטילאי. המדובר במי שעמד להשתלב בתכנית טיפולית ממוסדת, ורק בשל חוסר האונים הציבורי והמחסור בכוח אדם, לא ניתן לו השירות השיקומי הנדרש.

30. ועוד יש לקחת בחשבון את העובדה שבגין שלושת התיקים הנידונים, שהם הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח למשך תקופות המצטברות לכדי 30 ימים סה"כ.

31. לדעתי, מכלול הנסיבות הללו, בצירוף לעובדה שעסקינן בעבירות רכוש אשר בסופו של עניין לא נגרם בעטיין נזק ממשי, מובילים למסקנה לפיה ראוי להקל עם הנאשם משיקולי שיקום, שכן שליחתו לכלא תמוטט את עולמו ותקשה עליו לחזור לאורח החיים הנורמטיבי שגיבש לעצמו מזה 6 שנים. תוצאה רעה שכזו תהיה בלתי מידתית בעליל.

32. אני מוצאת כי החריגה מן המתחם הנדרשת במקרה דנן בכדי למנוע סכנה לשיקומו של הנאשם אינה קיצונית, כי אם מדודה - על ידי הטלת ענישה של מאסר, אך זאת בעבודות שרות, בצירוף רכיבים נלווים.

גזירת הדין

33. לאחר כל האמור, אני גוזרת על הנאשם עונש כולל בגין שלושת האירועים כדלהלן:

א. 9 חודשי מאסר בעבודות שרות, ללא ניכוי ימי המעצר.

על הנאשם להתייצב אצל הממונה על עבודות השרות ביום 27.4.22 בשעה 8:30 כשבדיו עותק מגזר הדין ות.ז.

- ב. קנס כספי בסך 6,000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.5.22 ובכל 1 לחודש עוקב.
- ג. הנאשם יתחייב בסכום של 6,000 ₪ להימנע מעבירות רכוש מסוג פשע, למשך שלוש שנים. לא יתחייב, ייאסר למשך 7 ימים.
- ד. פסילה לנהיגה למשך 6 חודשים, אשר תחל עם הפקדת הרישיון או הצהרת הנאשם על העדר רישיון בידו.
- ה. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע, או עבירות נהיגה פוחזת ונהיגה ללא רישיון וביטוח.
- ו. צו מבחן לשנה. אני מורה כי שרות המבחן יפגוש את הנאשם לפחות אחת לחודש, וישלב אותו בתכנית טיפולית סדורה.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשרות המבחן ולממונה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ל' אדר א' תשפ"ב, 03 מרץ 2022, במעמד הצדדים.